

sesrente skal fyldestgøres igjennem den fore-
 slaede Anstalt, og bestemmer Anstaltens For-
 hold til denne Klasse af Interessenter. Jeg
 skal meget anbefale, at det maa komme under
 Overveelse, hvilke Bestemmelser der her mulig
 kan være Anledning til at træffe. Det er jo
 dog nemlig saa, at det ikke kan nægtes, at
 der er en større Risiko ved denne Klasse af
 Forsikringer, ved hvilken det lettere kan ind-
 træde, at Indskud og Præmier ikke ganske
 dække Udbetalingerne. Dette kan ske, naar
 der blandt et vist Antal Embedsmænd, der
 skulle antages, findes flere, der ikke have
 fuldkommen gode Helbreds vilkaar. Deres Ind-
 skud og Præmier ville da maaskee ikke ganske
 dække Udgifterne til den Overlevelsesrente, der
 skal sikres deres Enker. Men er det saa, da
 fordeles det mulige Tab paa de øvrige For-
 sikrende. Jeg tror vel ikke, at dette er af
 nogen stor Betydning, idet de pligtige Indskud
 for det Første kun udgjøre et mindre Antal, og
 idet dernæst de Indskud, ved hvis Antagelse
 der virkelig er grundet Betænkelighed, udgjøre
 et endnu mindre Antal — de fleste vilde og-
 saa blive modtagne, hvis de meldte sig som
 frivillige Interessenter — men der er dog
 altsaa en Klasse af Interessenter, der ikke
 præsterer den fuldstændige Sikkerhed, som ellers
 kræves, og for hvilken Risicoen gaaer over paa
 de øvrige Interessenter. Dette er et Spørgs-
 maal, som jeg saaledes vil anbefale til Over-
 veelse, om det end mulig kan være, at man
 ved den vil komme til det Resultat, at der
 ikke er nogen tilstrækkelig Grund til at gjøre
 nogen Forandring deri. — Endelig skal jeg
 endnu berøre et Punkt i § 21, nemlig den
 aller sidste Bestemmelse i Lovforslaget, hvori det
 hedder: „Endvidere skal Bestyrelsen kunne
 tilstaae saadanne Interessenter i de nævnte
 Anstalter, som ved at gaae over i Livsfor-
 sikrings- og Forsørgelsesanstalten af 1871 vilde
 kunne erholde et Afslag i de Præmier, som
 de endnu have at betale, et tilsvarende Afslag
 i deres Præmier“. Hvis man herved kun
 figter til, at man ikke vil tilstaae dette til
 Andre end dem, der forlange det, saa kan
 der ikke indvendes Noget derimod; men Be-
 grændsningen er da overflødig. Hvis man
 derimod figter til det almindelige Forhold,

saaledes som jeg i Diebliffet kan opfatte det
 — jeg kan jo ikke vide, om der mulig er noget
 Særligt, der har motiveret Affattelsen —, saa
 synes det mig ikke, at Bestemmelsen bør være
 facultativ. Jeg synes, at en Nedsættelse af en
 Præmie, der følger af den Erkjendelse, at de
 tidligere Præmier have været noget for høit
 beregnede, bør komme alle Interessenter tilgode,
 naturligviis dog kun dem, for hvem det virke-
 lig er bevistligt, at Betingelserne vilde blive
 andre og bedre, hvis de nu vilde tegne For-
 sikringen.

Til disse Bemærkninger skal jeg i Die-
 bliffet indfrænke mig. Det Væsentligste for
 mig er, som sagt, Bestemmelserne om Besty-
 relsens Sammensætning og om dens Forhold
 til Midlernes Anbringelse, baade med Hensyn
 til de løbende Forretninger og ligeoverfor
 Publicum med Hensyn til Capitalerne. Jeg
 haaber, at jeg i det Ringeste maa have op-
 naaet det ved, hvad jeg her har udtalt, nem-
 lig at Thinget, idet det anerkjender denne
 Sags Vigtighed og virkelig allerede nu yder
 Finansministeren sin Paaskjønnelse, fordi han
 har fremmet den saa rask og med en saa vel-
 villig Smødefkommen overfor Thinget, dog vil
 ansee det nødvendigt, at Sagen undergives
 Prøvelse i et Udvalg.

David: Jeg skal begynde der, hvor den
 ærede foregaaende Daler slap, og yde Finans-
 ministeren min varme Anerkjendelse for de
 Bestræbelser, han har anvendt, og den Maade,
 hvorpaa han er gaaet frem for at tilvejebringe
 et Lovforslag, der i mange Henseender imøde-
 kommer de Ønsker, som baade her og andet-
 steds have fundet deres Udtalelse. Iffedest-
 mindre tror jeg at skylde Sagens Vigtighed
 at fremsætte alle de Tvivl, som jeg har med
 Hensyn til Punkter, hvor jeg har troet, at
 man enten har fulgt et ikke rigtigt Princip
 eller ikke været tydelig nok med Udtalelsen af,
 hvad man egentlig har meent. Jeg siger, jeg
 vil fremsætte mine Tvivl derom; thi enhver
 Sag og enhver enkelt Bestemmelse kan sees fra
 saamange Sider, at Ingen er mere villig end
 jeg til at anerkjende, at den Side, hvorfra
 jeg seer den, muligviis ikke er den, som man
 bør tage i fortrinligst Betragtning, og at der